

ספר

אוצר הקונטרסים

MRIYAH נילזוז

אוצר בלום של קונטרסים
בנושאים שונים ונדירים

חלק י"א

חברתיו וערכתיו בעוזרת
החונן לאדם דעת
רן יוסף חיים מסעוד בן לא"א
רבי משה אביחצירא שליט"א

עפולה
שנת התשפ"ד

לכז' תודיעו לאחיו מחבר הסקירה שיחזור בו מהפרטים האלו שכח במאמר, ושם יש עוד, אלא קראי ברפ兜ף מהר, מפני טרודתי בשאר עניינים.

בברכת כתיבה וחתימה טוביה, שאחה ברוך השם פארת את התורה באלי גימטריות שלך, והוכחת נפלאות התורה הקדושה. אשורי חלקן!!!
משה צוריאל

אם יש רוח הקודש בזמננו

א"ה ריחמ"א ס"ט: פרסמו מאמר של הרב צוריאל מספרו שו"ת שואל ומשיב, בענין אם יש רוח הקודש בזמננו, וזו:

שאלה: יש רב אחד המפורסם בדורנו, ואני רואה שאנשים רבים באים בתודע לשאול ממנו ליעץ להם בשאלות קרייטיות, כמו אם לעבור ניתוח רפואי או לא; אם לעبور דירה או לא; ואם יש הצעה של מקומות עכוזה שונים, באיזה מהם לבחור; ואם יש הצעת שידוך לנישואין עם מועמדת מסוימת, אם להתחנן אליה או לא. והרב עונה על כל השאלות האלו גם בלי שהוא מומחה לחלק מהנושאים. אומרים שיש לו רוח הקודש והקב"ה "מדובר מתוך גרוןנו". האמונה הציבורית בו מתבססת על כך שיש כמה סיפורים פלאות שברכותו מתיקיות, וכי שיאיחל לו בריאות כך היה, או עצות לנישואין חייו בני הזוג אחר כך חי אושר. האם נכון על פי תורה להאמין זאת?

תשובה: כלל בידינו (מסכת יомא דף ט, ב) כי: "משמעות נביים האחרונים חגי זכריה ומלאכי, נסתלקה רוח הקודש מישראל ועדין היו משתמשין בבת قول". לפי פשטוטו, אין רוח הקודש בזמננו. אמן יש בידינו שלושה חריגים ששספרו על כך חז"ל:

הטיפוף על רבנן גמלייל (עירובין סד, ב) ועל רשב"י (קהלת רבה, י "חוoper גומץ") ועל רבבי מאיר (ירושלמי סוטה א, ד). אבל זה עצמו שמתוך מאות תנאים ואמוראים הזוכרו בדברי חז"ל רק שלשה בלבד, וגם הם רק באופן חד-פעמי ולא שבקביעות הייתה להם רוח הקודש, מלמד שהם "היוatzim מן הכלל" לכל הניל שהבאנו שאין רוח הקודש בזמן זהה. [ויש לשים לב כי זה רק בדור תנאים, ולא מסווג על כך אח"כ אפילו אצל אמוראים].

וזאמנם יש אנשים שיודעים באופן אנטיוואטיבי סודותיהם של הזולות, אבל אין זאת "רוח הקודש", אלא כח פארא-פסיכולוגי (שהקרו בזה אוניברסיטה דיקס, באה"ב).

ובדברי רמב"ן (על דברים פרק יג פסוק ב):

"כִּי בְּנֶפֶשׁוֹת בְּקַצְתַּת הָאֲנָשִׁים כֵּה נְבוֹאֵי יִדּוֹו בּוֹ עֲתִידֹת, לֹא יִדּוֹ הָאִישׁ מֵאֵין יִבָּא בּוֹ, אֲבָל יִתְבּוֹדֵד וַתְּבָא בּוֹ רֹוחׁ לְאָמֵר 'כִּכְהָיָה לְעַתִּיד לְבָאוֹ בְּדָבָר פְּלוֹנוֹן' וַיִּקְרָא לוֹ הַפִּילּוֹס֋ופִים כְּהֵי"ן. וְלֹא יִדּוֹו סְבַת הָעֲנֵין, אֲךָ הַדָּבָר נִתְאַמֵּת לְעַיִן רֹואִים. אָוְלִי הַנֶּפֶשׁ (בְּחַדּוֹתָה) [בְּהַתְבּוֹדָה] תְּדַבֵּק בְּשֶׁכֶל הַנְּבָדֵל וְתַתְכִּין בּוֹ. וְהָאִישׁ הַזֶּה יִקְרָא "נְבִיא" כִּי מַתְנָכָא הוּא, וְעַל כֵּן יִבָּא הָאֹתָה וְהַמּוֹפֵת אֲשֶׁר יֹאמֶר אֶלְיךָ". עכ"ל.

גם רמב"ם בהקדמתו לזרעים (מהדר' בתרגום הגראי' קאפק, עמ' ה') טור שמאלו הורה שיש כשרונות זה למקצת אנשים, אפילו מהומות, אלא שאינם צודקים בכל דבריהם, ולפעמים טועים הם בהגדתם.

ועלינו לסמן על דברי ר' שלמה זלמן, בעל ספר התניא, שכתב בספרו "תניא" (אגרת הקודש, פרק כב עמ' קלד): "זואיה איפוא מצאתם מנהג זה באחד מכל ספרי חכמי ישראל הראשונים והאחרונים להיות מנהג ותיקון לשאול בעצה גשמיות כדת מה לעשות בענייני העולם הגשמי, אף לגдолוי חכמי ישראל הראשונים כתנאים ואמוראים אשר כל רוז לא אנס להו, ונהיירין להו שביבין דركיע, כי אם לנביאים ממש אשר היו לפנים בישראל כשמואל הרואה אשר הלק אליו שואול לדרכו ה' על דבר האתונות שנאבדו לאביו (שטיאל-א ט, ר). כי באמת כל ענייני אדם לבך מדברי תורה ויראת שמים אינם מושגים רק בנבואה, ולא לחכמים לחם".

לבן הנוגג הקים שבסאלות גורליות הרות-אסון ששאליהם עליהם פי "הגදולים" אין בכך שום בסיס הלכתית או מוסרי. אם החכם הנשאל עונה לפי נסיגתו הרב בחיים, ע"פ ידוע מורה בנווא, הרי זו עצה נורמלית. אבל אם סומכים עליו "שהשכינה מדברת מתוך גרוןו", הרי זו [בשותג] רמות וchezkot, וגם עלול להוילן לבויות חמורות.

עלינו לחזור לנוהג רק לפי תורה, לפי שכל מושכל, ולא לפי מיסטיקה. עכ"ל.

א"ה ריחמ"א ס"ט: ועיין בסוף הספר בנספח 2 מה שכתב על זאת יידי הרה"ג מרדכי יצחק שליט"א (חולון) עי"ש.

נספח 2

האם יש רוח הקודש בזמננו

א"ה ריחמ"א ס"ט: על מאמרו של הרב "האם יש רוח הקודש בזמננו" הגיב ידידי היקר הרה"ג מרדכי יצחק שליט"א (מח"ס חמץית גנת אגורז חולון), וזויל:

במ"ד

תגובה על מאמרו של הרה"ג משה צורי אל שליט"א "האם יש רוח"ק בזמננו"

גלוון מריה"ח ניחוח 738 ויישלח

דרגות ובות יש ברוח"ק ומה שכחוב שנסתלקה רוח"ק הכוונה שבשלמורת
איינה כבר בנמצוא אך במדרגות נמכות יותר וראי וודאי שקיימות ואף
אצל אנשים פשוטים יש נצנוצי רוח"ק בעיתים מודגמים או אחר מעשה מיוחד
או מסירות נפש שעשו. וכן יש שפירשו שאין רוח"ק בתמידות שכל זמן שאדם
רוצה צופה בה אלא לפרקם באה ווהולכת. ולכן כחוב שנסתלקה ולא כחוב
נהבטלה שנסתלקה פירשו שעתידה לחזור וידעו שדעת האדמו"ר מלילובאוייטש
וזיל ע"פ אגרות של הרמב"ם שהנבוואה עתידה לחזור. ויש שכתו שנבואה
וروح"ק לנבא לכל העם נסתלק אך לצורך היחידים לא בטלה.

להטייל גורלות שונים איך לפעול ומה לעשות הייתה דרך מקובלת מאות שנים
אצל החכמים ואף שלכאורה אינה דרך "שכל מושכל" ע"פ כן
השתמשו בה. (גורל הגר"א, גורל החול, גורל רס"ג, העשויות ועוד רבים).

הראב"ע בספר התוכנה שלו אף תיקן כמה גורלות ע"פ חכמת התוכנה
והאסטרולוגיה לדעת אף על מה בא השואל לשאול.

ההכמים היה להם ידוע רב בכל מיני תחומים ובפרט בדרך ההנאה של הקב"ה
וע"פ זה היו מייעצים לעמך בית ישראל ברא"כ היה זה שילוב של ידע
אך מבלי להתעלם מהארה ממשמים או מرمזים וסימנים או מחשבות שירדו לתוכו
מחשבתו אחרי שהתחבodd בשכלו והחפשט מההגשמיות ע"פ דרכם ידועות
לחכמים (עיין בהרחבה בספר 'בטוב ירושלים' - דרכי ההשגה ג"כ לידידי הרה"ג
אריה יצחק סאמעט שליט"א שהביא מקורות רבים ומגוונים) וכיוונו אותו אל

התשובה הנכונה ובזה וראי שצורך סייעתא דשמייא ואם רואים ת"ח שעצתו זו מועלות וראי שיש לו ס"ד ולא נכון לחתולות זאת בכח אינטואיטיבי כמו כת הכהין או בעלי מריה שחורה הרואים קצת עתירות.

כמו כן יש חכמים גדולים היודעים לעשות עליות נשמה ולשאול ולקבל תשובות מלמעלה אמן וראי שבוחנים אותן בעניין שכלם שאינם מקלפת נוגה ומעורבים מ טוב ורע וצריך בזה זהירות ויראת שמים גדולה וגם השואל צריך לדעת לבחון בשכלו ולהתייעץ על כל תשובה שמקבל.

ובן מצינו שאלות חלום שמזכירים באבן עזרא ואצל הגאנונים ובשרשי השמות ואף בראשונים וכן בספרי קבלה וביבים וכן שאלה בהקץ ואף המהרץ' בספר הפעולות שלו הביא מהם בדוקים ומנוסים.

ובן יש קובלות ומסורתות שונות הרבה שסביר רב שאין כאן המקום לפורתן שהוא החכמים משתמשים בהם ומיעדים לעם ישראל.

ובכל שהאדם זו וקדוש יותר ובעל תורה ולמד מחכמים מוסמכים ומובاهקים כך הינו צינור שדרךו יתקבלו תשובות טובות שאינן מעורבות בסיגים. ותנאי גדול קיבلتี้ מרבותי שם יש לאדם אהבת ישראל גדולה ורצון לעוזר לשני כך אין אחיזות החיצוניים בתשובה שיקבל במחשבתו ליעץ. אך ככל שיש לאדם רצון לכבוד ולאינטדרס אישי כך החשש שתשובהו שגויות או מעורבות ברע גדול יותר.

וגב אם יש חשש מטעויות הן גם כשאליהם רב בדרך השכל המושכל והפשט יש מקום לטעות וגם חכמים גדולים טעו לעיתים באמן לא מפני זה צרי להימנע מלשאול אותם שהרי טעותם מועטה נער יטפרם וזוו ההשדלות שיעשה כל אדם לקבל עצה ותוסייה אמיתיים כמה שיותר ואם יטעה וראי שזה מחייב רצון ההנאה העילונה וצריך סייעתא דשמייא גם למצוא רב אמיתי וגם לקבל תשובה נכונה וזה דורש מהאדם תפילה לבורא שידרכנו בדרך הנכונה ואם כך יתפלל לא יטעה ולא חשוב תפלו ריקם.

ויש לי עוד הרבה לכתוב בזה אך עוד חזון למועד יגיע זמנה לעלות על הדפטרה.